

Bror og glemte heller ikke det Løfte, han havde givet sin Kone. Men i sin Lykke opsatte han Indfrielsen fra Dag til Dag, og imidlertid hændte der noget uventet. Fru Meta blev pludselig syg. Hun fik Feber, og Barnet maatte tages fra hende. I Løbet af et Par Dage blev Tilstanden ret alvorlig. Rygtet bissede allerede rundt paa Egnen og fortalte, at hun ikke kunde leve.

En Aften i Mørkningen sad Doktoren modfalden ved hendes Seng. Det var Femtedagen efter Fødslen, og Feberen var i Stigen. Fru Meta laa og døsede med halvaabne Øjne. Af og til smaasnakkede hun i Vildelse.

Doktor Gaardbos Tanker gik tilbage til de Dage for ti Aar siden, da han lærte sin Kone at kende paa et københavnsk Hospital, hvor han dengang var Kandidat og hun Sygeplejerske. Han havde næsten øjeblikkelig forelsket sig i hende. Skønt han godt kunde se, at hun ikke var smuk, ja at hun maaske var den mindst kønne af de mange bararmede Hospitalsfeer, der mylrede op alle vegne og gjorde Luften saa farlig for de unge Medicinere, havde hun hurtigt i hans Øjne faaet en Straalekrans om Hovedet. Det skete den allerførste Dag. For at komme tilbunds i nogle paaklagede Forsømmelser holdt Overlægen Justits paa Afdelingen og rasede i Sygestuerne og paa Gangene som en Bersærk; og under dette Uvejr var hun